

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN SOLEUIL

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

ΝΑ θερμό απόγευμα του Αυγούστου, τέσσερες φίλες, παντρεμένες όλες, καθόντουσαν στην ταράτσα ενός ξενοδοχείου, σε μία κοσμική λουτρόπολη, κι' ενώ προσπαθούσαν να δροσιστούν με παγωμένες λεμονάδες, έλεγαν ή καθεμιά χαμηλόφωνα, τις αίσθηματικές περιπέτειές τους.

«Η τρεις από τις γυναίκες αυτές δεν διασταζαν να δηλολογήσουν ότι, αν κι' άγαπούσαν τους συζύγους των, ήταν πρόθυμες να έρωτοτροπήσουν μ' ένα άντρα, — άρκει ό άντρας αυτός να μπορούσε να συγκινήσει την καρδιά και τις αισθήσεις τους...»

Μονάχα ή Ζιλμπέρτ ντε Σερμέ δεν είχε λάθει μέρος στην συζήτηση αυτή, την τόσο ενδιαφέρουσα για τις γυναίκες.

— Έσού, Ζιλμπέρτ, δεν θά έκανες τό ίδιο : την ρώτησε μία φίλη της.

Χωρίς τόν παραμικρό διαταγμό, ή Ζιλμπέρτ άποκρίθηκε :

— Όχι!

—Μπα! φώναξαν, όλες μαζί, ή τρεις κυρίες. Είσαι, λοιπόν, τόσο ασυζητητί στα ζητήματα αυτά;

—Δεν ξέρω αν είμαι ασυζητητή, άπάντησε ή Ζιλμπέρτ. Έκείνο, όμως, που ξέρω, είναι ότι από τότε που έβωσα ραντεβού σ' ένα άλλον άντρα, εκτός από τόν δικό μου, δεν μου κάνει καρδιά να έπαυαλάσω την περιπέτεια αυτή...

—Και γιατί;

—Γιατί τό πρώτο μου έξωσυζυγικό ραντεβού συνεδέθη, κατά κακή μου τύχη, με μία τραγική άνάμνηση...

—Μπορείς να μάς διηγηθής την ιστορία αυτήν;

—Πελο εύχαρίστος...

Και ή Ζιλμπέρτ έμεινε λίγο σιωπηλή, συγκεντρώνοντας τις άναμνήσεις της. Έλαστρος πέπλος μελαγχολικός είχε σκεπάσει τό ώραίο της πρόσωπο.

—Δεν μοί' λέτε, αλήθεια, ρώτησε εξαφνικά, θυμόσατε τόν Φραισάκ, ένα κοσμικό τύπο, που είχε μεγάλες έπιτυχίες πριν άπό λίγα χρόνια;

—Ναι, άποκρίθηκε μία φίλη της. Δεν είναι αυτός, που βρήκε τραγικό θάνατο σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα;

—Άκοιθώς, —Έκείνο όμως που δεν ξέρετε, είναι υπό ποιές συνθήκες έγινε τό δυστύχημα αυτό... Ό Φραισάκ ήταν ένας ανιαρόρροπος. Όσοι τόν πλησίαζαν, φοβόντουσαν τό παράξενα μάτια του, τις νευρικές χειρονομίες του, τις έξωφρενικές αντίληψεις του για τη ζωή και τούς ανθρώπους...

«Ό νέος, λοιπόν, αυτός άρχισε να έρωτοτροπή μαζί μου άπό την πρώτη στιγμή που με γνώρισε. Στήν αρχή, μοί' έκανε δειλό και διακριτικό κόρτε... Σιγά-σιγά όμως, γινότανε περισσότερο έπιθετικός... Έγώ γελοόσα... Δεν τόν έπαιρνα στά σοβαρά... Ένα παιδί 22 χρόνων...»

«Όστόσο, την εποχή εκείνη, ό σύζυγός μου με παραμελούσε λίγο, άπασχολημένος με τις υποθέσεις του. Κι' έγώ, για να διασκεδάσω την πληξη μου, άρχισα να προσποιούμαι ότι βρισκόμουν κάποιο ενδιαφέρον στις έρωτικές έρομολογήσεις του Φραισάκ, χωρίς φυσικά, να είμαι διατεθειμένη να προχωρήσω περισσότερο...»

«Στό μεταξύ, συνέχισε ή Ζιλμπέρτ, έφτασε τό καλοκαίρι και ό σύζυγός μου μ' έστειλε σε μία λιγούσαχηστη πλάζ, στην όποια έρχότανε και μ' έβλεπε μονάχα κάθε Κυριακή. Τόν ύπόλοιπο και-

ρό, περνούσα μόνη μου, χωρίς καμιά διασκέδαση...

«Ένα πρωί, είδα μπροστά μου τόν Φραισάκ, ό οποίος κατόρθωσε να μάθη που βρισκόμουν... Δέμ μπορούσα βέβαια να του άρνηθώ την είσοδο στο σπίτι μου. Τό απόγευμα της ίδιας μέρας, ήρθε να μ' έπισκεφθώ—και, σε μία στιγμή, γονάτισε και μου έξωμολογήθηκε και πάλι την άγάπη του, αλλά με τέτοια φλόγα και τέτοια όρμη, ώστε φοβήθηκα! Και, για να τόν καθυσυχάσω, τού ύποσχέθηκα να κάνω μαζί του την έπομένη μία έκδρομή με τό αυτοκίνητό του...»

«Ένώ, την άλλη μέρα, πήγαίνα να συναντήσω τόν Φραισάκ στο μέρος που μου είχε όρίσει, ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά...»

«Ήμουν βεβαία ότι δεν θά έκανα καμιά τρέλλα. Όστόσο, είχα την εντύπωση ότι τό ραντεβού εκείνο θά μ' έδενε με τόν Φραισάκ, για τόν όποιο αίσθανόμουν μάλλον φόβο, παρά συμπάθεια...»

«Ό θαυμαστής μου μ' έπερίμενε στο βολάι του αυτοκινήτου του. Γά φλογερά βλέμματα που μοί' έβριε από μακριά, μ' έκαναν να μετανοήσω και πάλι, έπειδή τού έβωσα ένα ραντεβού...»

«Μά ήταν πολύ άργα πειά για να άπισθοχωρήσω...»

«Ό Φραισάκ κατέβηκε άπ' τό αυτοκίνητο, με χαιρέτρε κι' έπειτα μοί' άνοιξε την πόρτα για να μπε μέσα.

«Πριν ξεκινήσουμε, με ρώτησε αν θά μπορούσε να με φιλήσει...»

«Όχι!» τού άποκρίθηκα.

«Χωρίς όμως να τό θέλω, συνάδουσα την άρνητική αυτήν άπάντησι μ' ένα νευρικό γέλιο που τόν έξερέβησε. Μ' άγκάλιασε παράφορα και κόλλησε τά χείλη του στα δικά μου...»

«Ένας μπάτσος φλόγισε τότε τό μάγουλό του... Κι' ό Φραισάκ συνήρθε εξαφνικά. Μοί' ζήτησε συγγνώμη—και, ύστερα άπό λίγο, τό αυτοκίνητο ξεκινούσε... Δεν θυπάμαι πειά από που περάσαμε, γιατί ήμουν ζαλισμένη...»

«Κάνανε άρκετά χιλιόμετρα, χωρίς ν' αλλάξουμε λέξη. Ά-εφαίνα, άκουσα τόν Φραισάκ να μοί' λέη :

«Γιατί δεν μιλάτε; Που γυρνάει ό νοός σας ;»

«Συνήλα αότομα.

«Ή λάμψεις που σκόρπιζαν τά μάτια του μ' έκαψαν.

«Έββαλα όλα τά δυνατά μου για να φανώ ψύχραιμη, άτάραχη...»

«Σέ λίγο, ό Φραισάκ έγειρε πάνω μου και άρχισε να μοί' ψιθυρίζει γλυκά, τρυφερά έρωτικά λόγια... Βλέποντας, όμως, ότι τόν άπομάκρυνα από κοντά μου, θυμόμω με τά σωστά του.

—Βεβαιώθηκα, επί τέλους, φώναξε, ότι δεν μ' αγαπάτε!.. Μά δεν θά μ' αγαπάτεσ ποτέ; Παίξτε μήπως μαζί μου;

«—Τι λέτε;... Τού άποκρίθηκα. Είστε τρελλός!..»

«—Ναι! Είμαι τρελλός από έρωτα!..»

«Και ό Φραισάκ, λέγοντας αυτά, θέσπασε σ' ένα δυνατό, τρομερό γέλιο. Και πράθηκε ένα μοχλό της μηχανής... Ένωσασ τότε ένα δυνατό κλονισμό... Ό άνεμος άρχισε να σφυρίζη στ αυτιά μου... Ό Φραισάκ είχε άναπτύξει λιγυγιώδη ταχύτητα... Τό αυτοκίνητο έτρεχε σαν δαιμονισμένο... Τά δέντρα έφευγαν δεξιά και άριστερά μας, σαν να τά κυνηγούσανε όλοι οι δαίμονες της κολάσεως!..»

«Φοβήθηκα τρομερά!..»

«Παρακάλεσα τόν Φραισάκ να μετριάσει την ταχύτητα...»

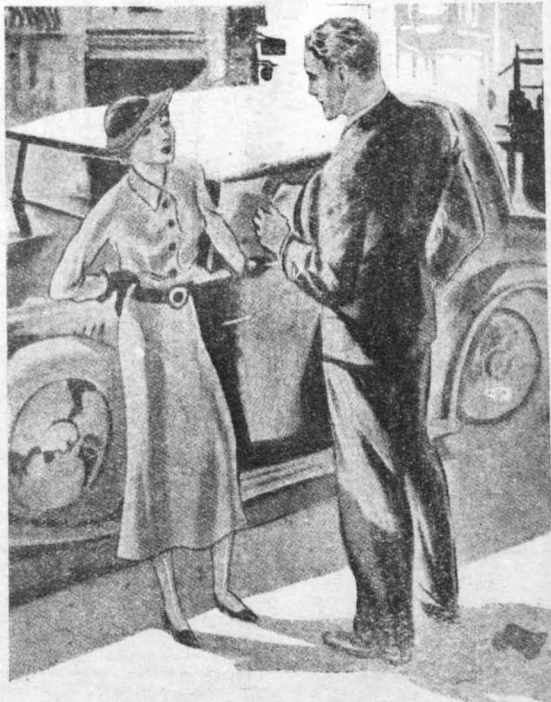
«Έκείνος, όμως, μοί' άπαντούσε με άκατάληπτα μονοσύλλαβα...»

«Τά χέρια μου έτρεμαν επαινωδικά πάνω στο βολάν...»

«Και όλοένα έπαυελάμψανε με βραχνή φωνή:

«—Νίκη! Νίκη!.. Είναι δική μου!..»

«Και τραγουδούσε διάφορα τραγούδια με άκαταλόγητα λδ-

«Ό Φραισάκ με χαιρέτρε μ' εύγένεια...»

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΆΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κευσομηλιές)

ΤΑ «Κινηματογραφικά Νέα» της φημισμένης δημ. εφημερίδας αυτής τις μέρες ένα ενδιαφέρον άρθρο της Κοντοίτα Μοντενέγκο. 'Η γοητευτική εφεντέττα δίνει σ' αυτό συμβουλές στις άμορφες θαιμάστρες της γιά τόν τρόπο, μέ τόν όποιο πρέπει νά γυμνάζονται. Μεταξύ λοιπόν τών άλλων, λέει και τά εξής: «'Η γυναίκα, γιά νά εινε γοητευτική, δέν πρέπει μόνο νά έχη άμορφο μάτια και γλυκό χαμόγελο, αλλά πρέπει νά έχη κα' έλαστικό σώμα. Κι αυτό άποκτάται μόνο μέ τή γυμναστική. Πρέπει φυσικά ν' άκούοιθής ένα σύστημα άσκήσεων, ή άποκεί νά γίνονται πάντα άμοιρικά και χωρίς άπότομες κινήσεις. Μιά άπ' αυτές εινε κα' έκείνη πού ξεκουράζει τή μέση και τά πόδια. Εινε λίγο δύσκολη, μά μπορεί νά τήν μάθει κανείς μέ τήν εξάσκηση. Κάθ-στε δηλαδή καταγής, τεντώνετε τά πόδια σας κα' ύστερα προσπαθείτε ν' άκουμπήσετε τά χέρια σας στις άκρες τών δαχτύλων τών ποδιών σας. Στην άρχή βέβαια, τó σώμα σας εινε άλόγιστο όπως τó σίδερο. Έπειτα όμως συνηθίζετε νά τó λυγίζετε και μία μέρα καταφέρνετε περίγραμμα αυτό τó γυμνασμά. Τότε βλέπετε κατάληξη ότι αυή ή άσκηση σας άζει καλά κα' ότι ξεκουράζει θαιμάσια τó σώμα. Έγχαριστίτην κα' τήν γράφουν και νά τήν εύχαριστήσουν γι' αυτές τις τόσο χρήσιμες συμβουλές της.

'Η Τζίν Χάρλου μέ τήν έναρξη της θερινής περιόδου στό ύπεροχο ακρογιάλι της Φλορίδας και τού Μάϊαμ, έκανε τήν έμφάνισή της στήν πιάζ μ' ένα μαγιό έκαιης της έμπνεύσεως, τó όποιο όμως δέν διαφέρει καθόλου άπό τó φρύλο της σινης. Πολλοί μάλιστα ίσχυρισίζουν ότι εινε κα' μακρότερο. 'Ιδού τί λέγει σχετικά ένας Άμερικανός ρεπόρτερ:

Ο Όλβιερ Χάρντ, ό περίφημος «Χοντρος» τó ταίρι τού «Λιγνού»

«'Η φοιραία γήσωση Τζίν Χάρλου, ή γυναίκα μέ τó πιο όμορφο και τó πιο πλαστικό σώμα, λανθάνει τώρα ένα μαγιό, πού άποτελείται άπό τρεις κορδέλλες! 'Η πρώτη προφυλάει έλάχιστα τó στήθος, ή άλλη τή μέση κα' ή τρίτη τó κάτω μέρος τού σώματος. 'Η κορδέλλες αυτές εινε φτιαγμένες άπό ένα ειδικό μεταξινό βρασιμα, πού έχει τó χρώμα τού δέρματος και σου δίνει τήν εντύπωση ότι ή γυναίκα πού τó φοράει εινε έντελώς γυμνή! Τήν πρώτη φορά πού ή Τζίν Χάρλου έκανε τήν έμφάνισή της, όλοι οι Άμερικανοί τά έχασαν!... Νόμισαν ότι δέν φορούσε τίποτε κα' έσπευσαν νά...κοινωνήσουν γιά λογασιό της. Έπειτα όμως άντελήφθηκαν τó τεράστιο της και γέλασαν άπ' τήν χαρά της. 'Η όμορφη εφεντέττα μ' αυή τήν κοινή ή ήθελε νά δώσει εκιά γροθιά στό μάτις σ' όποιους τούς θαιμασιάζει και νά τούς καταπλήξει μ' αυτό τόν καινούργιο εξαρρησιό της. Καί τά κατάφερε. 'Ηδη ή λύσιος Άμερικανές προσπαθούν νά μάθουν τó μυτικό τού μαγ.ό της Τζίν Χάρλου, ή όποια κατορθώνει μέ τρεις μόνο κορδέλλες νά τά κρύβει όλα, μά χωρίς αυτό νά γίνεται...άντίλητό!

για!..

»Καταλαβαίνετε τί είχε συμβή. 'Ο άνθρωπος αυτός, ό όποιος εέν ήταν ποτέ στό καλά του, είχε τραλήθει ξαφνικά!...

»Μά είνε άδύνατο νά σας περιγράψω τί στυγμερό τρόπο πέρασα τότε... Τό αυτοκίνητο χορηγόδοσε και πήγαμε σάν θαλασοδραμιό καρδί. Είχα τήν εντύπωση ότι μέ παράσερνε ένας καταρράκτης... Έκλεισα τά μάτια μου—και περίμενα τήν τελική τήν άνεπαρόρθη καταστροφή.

»...Τέλος, άκουσα ένα τρομακτικό θόρυβο, πού μέ συνετάρτα ξε όλόκληρη...

»Όταν συνήλαθα, βρέθηκα έαπλωμένη σ' ένα κάμπο.. Θυμήθηκα σιγά-σιγά τί είχε γίνει, και άρχισα νά ψάχνωμαι γιά νά δω μήπως έσπασα κανένα κόκκαλο... Τ ποτα εύτυχός...

»Σηκόδηκα και προχώρησα γιά νά γυρίσω σπίτι μου. Καείς δέν μέ ειδή... Κάτω άπό ένα δένδρο, είδα τά συντριμμάτα ενός αυτοκινήτου. Άργότερα έμαθα ότι άνάμεσα στό συντριμμάτα αυτά βρέθηκε τó πτώμα τού Φραισάκ... Όλοι ήπόμεσαν ότι ό δυστυχισμένος νέος σκοτώθηκε μόνος του... Καείς δέν έμαθε ότι τόν συνάδευα κι' εγώ στήν τελευταία του έκδρομή...

»Αυτό ήταν τó τέλος τού πρώτου μου ραντεβού...

»Και καταλαβαίνετε, βέβαια, ότι ή άναμνησιος πού μου άφησε ήταν τέτοιος, ώστε γιά μη μου γεννηθή ή έπιθυμία νά μπερδευώ και πάλι σέ τέτοιου είδους περιπέτειες!...

JEAN SOLEUIL

'Η Βιρτζίνια Μπρούκ, σ' ένα τελευταίο φίμ, παρουσιάζεται μ' ένα φόρεμα έποχής Λουδοβίκου XV, τó όποιο, καθώς καταλαβαίνετε, εινε μακρό, έχει άναφύητες πέτες και ζυγίζει ένα καντάρο. Γιά νά σπορήσει όμως αυτό τó φόρεμα, χρειάζεται και τά κατάλληλα έσώροχη. Έτσι ή Βιρτζίνια Μπρούκ τυλιχτηκε μέσα σι δαντέλλες, σφιχτηκε σέ κορσέδες και κατέβηκε στό πλατώμα γιά νά ερπαισει. Μά ή ζήτησ στό σποτήριος ήταν άποτυχητική. Κι' αυτό άόμα ή ηλεκτρολόγοι πού γύριζαν μέ μία κοινή φανέλλα, ήσαν καταδωμένοι. 'Η άτυχη εφεντέττα, μ' όλη τή ζήτησ πού αισθανόταν, είχε τόν ήρωισμό νά παίξει άπομονωτικά τó ρόλο της. Μά όταν τέλειωσε τó ερπαισιμα, ή Βιρτζίνια Μπρούκ έπεσε άναίσθητη στό πάτωμα τού σποτήριος. Όλοι τότε άναστατώθηκαν και ό ειδικός γιατρός τών άστέριων προσπάθησε νά τήν κινή νά συνέληθι. Διάταξε νά της έλευθερώσουν τó σώμα άπ' όλα αυτά τά παλιόματα και τούς κορσέδες. 'Υστερα της έκανε τεχνικές άναπνοές, ένταρξές μέ κολώνια στός κορσέδες και στό χέρια, και τέλος της έδωσε ν' άναίσθητη αθέρα. Έτσι, κατάφερε νά τήν ξελελυθώμηση. Μά αυτό έγινε ένα μεγάλο μάθημα στή Βιρτζίνια Μπρούκ, και άσάφησε νά μη φορέσει πάλι ένα τόντο δαντέλλες, έτσι κα' αν εινε άπαίστηος και τού πιο άστέριου σποητότη.

—'Η γυναίκες σήμερα, δήλωσε στους δημοσιογράφους, έχουν συνηθισα νά γδύνονται. Έτσι ό όργανισμός τους δέν μπορεί ν' άνθεξει νά ένα ύπερβολική θερμοτήτα. Φαντασιώθη έμένα, πού κάνω σπύ μέ ένα μακό μαγιό, νά φορώω τόσα πολλά ρούχα, μέ θερμοκρασία σαράντα βαθμών! Πώς καλά, πού δέν έσκασα!...

Κι' αυή ήταν και ή γνώμη τού γιατρού της, ό όποιος έμολόγησε μέ τρόπο ότι αν τó εγώματός έλαοισιμος άόμα ήταν λεπτά, ή όμορφη εφεντέττα θα πέθαινε άπό συγκοπή της καρδιάς!...

'Η Μύρια Λού εινε μία όμορφη...γάτα της Άγκρας! Αυτό τολμάισιον μέ; πληροφορεί ή ίδιος ό σποητότης της γοητευτής ήθοισιού, ό Βάν Ντάικ, στό «Νέα τού Χόλλυγουντ». Καί χωρίς νά θέλη νά κατηγορήσει τήν χαριτωμένη εφεντέττα, όσποτος βρήκε τόν τρόπο νά της πει ένα σωρό παράτονα πού έχε έναντιον της. Καί πρώτα πρώτα, ή Μύρια Λού δέν έχει καρδιά, εινε μεγάλη έγωιστρια και ποτέ δέν παραισιώει έναν άνθρωπο γιά κάτι. Λέει πάντα θέλω αυτό τó πράγμα, κα' ό κόσμος νά χαλάσει, πρέπει νά τ' άποκήρη, γιατί διαφορετικά μπορεί ν' άναστατώσει τή φημισιότητα. Έπειτα ή διάσημη εφεντέττα εινε άναίσθητη! Ναι, δέν πονάει. Έτσι κα' αν της τρασιόταν τά κόκαλα. Αυτή τήν άναίσθησιος της, καθώς τ' έμολόγηε κα' ή ίδια, τήν άπέστησε άπό τά παιδικά χρόνια της, τόν καιρό πού τήν δέραν οι γονείς της.

—Έφαγα τόσο εύλο, λέει στήν αυτοβιογραφία της ή Μύρια Λού, όταν ήμου μακρι, όποτε τó συνήθισα και δέν μου κινή πάλι καμιά έντύπωση. Μιαόμα σάν τους αγριόχοι, ό όποιοι δέχονται τρομακτικές γροθίες στό στήθος, χωρίς νά νιώθουν άπό τί θέει τους. Έπειτα σ' αυτό συντείνει και τó ότι είμα γυμνασμένη τόσο καλά, ώστε τó σώμα μου εινε σάν σίδερο.

Και πράγματι, τó ύπεροχο όμα της Μύριας Λού εινε τόσο δυνατό και τόσο καλοδωμένο, όποτε προλαί τó θαιμασιό τών γυναικών της φημισιόειος. 'Ο Βάν Ντάικ όμως δέν σταματάει τις κατηγορίες τού ός έσπαίρα. Άποκαλείται άόμα ότι ή Μύρια Λού εινε ήλιμαία σαν γάτα της Άγκρας, ότι εινε έκδοιστική κα' ότι της άρέσει νά βασανίζει τούς θαιμασιάζει της. Τό όποιο μέ τó όποιο ύπερασπίζεται τόν ήνωτό της, εινε τά άόμα. Η Μύρια Λού ξεπεί νά κλαίη μ' ένα τόσο παθητικό τρόπο, πού κάνει άόμα και τις πέρες νά γαργίζονται. Όσποτος, μέ τήν ίδια εικαλία ξεσπάει σ' ήχηρά γέλια...

Κι' ό Βάν Ντάικ τις δηλώσειους τού καιλίημοι λένονται ότι ή Μύρια Λού εινε μία πούλ καιά και πούλ χαϊδεμένη γυναίκα. Τό κινηματογραφικό περιβάσιό δέν λέει τί έκανε ή Μύρια Λού έστω' άπ' αυτές τις δηλώσιους τού Βάν Ντάικ. Μά φαντασθεθα ότι τó λιγότερο θα τόν...ξενιάλλασε!...

Και κάτι τó άπίστευτο:

'Η Μαίη Γουόστ άρχισε νά κωτιάζει...ναργιλές!...

'Ο ναργιλές της εινε έδώρο κάποιου θαιμασιού της και στο χίξει ναναίσιδα.

'Η διάσημη εφεντέττα κατέφυγε στό κάτισμα τού ναργιλές, γιά νά σποτήνη τις άπαρές όφες πού μένει κλειμένη στό άνάστερο της, γιά τόν φόβο τών γκαργιαστέρ.

Γιατί — άπως...δέν θα έζορετε ίσως — οι Άμερικανοί γκαργιαστέρ άπαίσιον τελευταίως νά άιμαλιώσιον τήν Μαίη Γουόστ.

Ναργιλές κα' άγιος ό Θεός, λοιπόν!...